

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/261/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619200367
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619200367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: X. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. Q., B. XXXX/XX, t. č. bytom J. Q., V. XXXX/X, o zaplatenie 5 951,53 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 10Csp/13/2019-78 zo dňa 13. 05. 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žiadnemu z účastníkov sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 119,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 951,53 eur od 22. 11. 2019 do zaplatenia. Zároveň povolil žalovanému sumu splácať v mesačných splátkach vo výške 100,- eur splatných vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na ust. § 52, § 517, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1, § 2, § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď konštatoval, že medzi účastníkmi bol spotrebiteľský zmluvný vzťah a žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 8 000,- eur, ktorý sa zaviazal splácať spolu s dojednaným úrokom v mesačných splátkach. Pre riadne nezaplatenie dohodnutých splátok došlo k zosplatneniu zostávajúcej nesplatennej časti úveru a žalobcovi tak súd priznal nárok na istinu, úrok do zosplatnenia úveru a úrok z omeškania. V časti, kde žalobca žiadal úroky z omeškania z úrokov, ako aj v časti úrokov uplatnených za obdobie po splatnosti úveru, žalobu zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Namietal nesprávnosť právneho posúdenia tej časti žaloby, kde žiadal priznať úroky až do doby vrátenia úveru. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktoré však neexistujú. Rozporoval aj jednotlivé súdne rozhodnutia, ktoré v odôvodnení rozsudku citoval súd prvej inštancie, resp. nestotožnil sa ani so závermi súdu prvej inštancie vyplývajúcich z uznesenia

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98, v zmysle ktorého urobil súd prvej inštancie taký výklad, že po zosplatnení úveru nemá nárok na dohodnuté úroky. Podľa neho nie je možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Žiadal, aby súd aplikoval ust. § 351 a § 506 Obchodného zákonníka a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Namietal tiež nesprávnosť postupu súdu, keď dlh umožnil žalovanému plniť v splátkach.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní v súlade s ust. § 379 a § 380 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

6. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

7. Žalobca v odvolaní namietal, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky z úveru po splatnosti. Odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Išlo by o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k tejto zmene nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nejaké práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav súd nemá pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nejaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/151/2017, 7Co/1/2018). Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017, išlo o ojedinelé rozhodnutie uvedeného senátu, ktorý následne zosúladil rozhodovanie o tejto otázke s ustálenou súdnou praxou ostatných senátov Krajského súdu v Žiline.

8. Neobstojí tak odvolacia námietka žalobcu, že mu súd prvej inštancie nesprávne nepriznal úrok z omeškania z úroku z úveru. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 OZ rozumie plnenie peňažné (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že si môže nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový, pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, sa

dlužník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznáva. Občiansky zákonník nezakotvuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak teda rozumieme pohľadávkou v zmysle § 121 ods. 3 OZ istinu, potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ust. § 517 ods. 2 OZ. Názor, že možno priznať úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky odôvodnený len úpravou obsiahnutou v ust. § 517 ods. 2 OZ by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 OZ viedol k neakceptovateľnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novo vzniknutou samostatnou pohľadávkou. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R 70/1995, oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania.

9. Žalobcom v odvolaní poukazovanie na ust. § 503 ods. 1 ObZ je nadväzujúcim ust. § 502 ObZ, pričom je nutné v ďalších súvislostiach vysvetľovať vzťah týchto ustanovení (o úrokoch z poskytnutého úveru) vo vzťahu k § 369 ObZ a v spojitosti s § 121 ods. 3 OZ, z ktorých je možné vyvodiť, že pokiaľ je potrebné považovať úrok z poskytnutého úveru, ako aj úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky vzhľadom na akcesorickú povahu ich samotných k hlavnému záväzku, „branie úrokov z úrokov - tzv. anatocizmus“, nie je dovolený. Nakoľko odvolacie námietky žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené iné nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolací súd rozsudok potvrdil aj vo výroku, ktorým súd prvej inštancie povolil žalovanému plnenie splácať v mesačných splátkach vo výške 100,- eur pod stratou výhody splátok v prípade omeškania sa s plnením jednej splátky. Uvedenú povinnosť ustanovil súd prvej inštancie v súlade s § 232 ods. 3, 4 CSP. V zmysle týchto ustanovení lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak. Súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Ako vyplynulo zo spisu, súd takýto spôsob plnenia uložil žalovanému vzhľadom na jeho zlú finančnú situáciu. Tento súdu preukazoval, že je bez zamestnania, poberajúci podporu s jednou vyživovacou povinnosťou. Vzhľadom na tieto dôvody aj odvolací súd sa stotožnil s tým, že v tomto prípade bolo možné s prihliadnutím na konkrétny prípad určiť plnenie v splátkach. Nestotožnil sa s námietkami odvolateľa, keď tvrdil, že sa neoprávneným spôsobom zasiahlo do jeho práv a výhoda poskytnutá žalovanému v podobe umožnenia uhradiť dlh v neprimerane nízkych splátkach je zjavne neprimeranou oproti nevýhodnosti postavenia žalobcu a porušuje rovnosť účastníkov konania v občianskoprávných vzťahoch. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade omeškania čo i len s jednou splátkou nastane splatnosť celého dlhu. Pokiaľ žalovaný má záujem na riadnom plnení, tak ako mu to stanovil súd prvej inštancie, pravidelné splátky povedú k postupnému zníženiu dlhu, čo je podľa názoru súdu pre veriteľa výhodnejšie ako mať priznanú celú pohľadávkou a reálne túto vzhľadom na nemajetnosť dlžníka nevymôcť. Spôsob stanovený súdom prvej inštancie je akýmsi motivovaním dlžníka, aby sa snažil svoj dlh v rámci jeho možností splniť. Z týchto dôvodov potom odvolací súd aj tento napadnutý výrok potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnou v odvolacom konaní bola strana žalovaného. Žalobca ako odvolateľ úspešný nebol. Nakoľko však žalovanému preukázateľne žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval

v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).